

Pia Kjærsgaard grundlovstale

Lykkesholm

5.6 2022

I en tid, som nok er præget af utryghed er det godt, at der er tilbagevendende begivenheder.

De store helligdage, påsken, julen og – som nu pinsen.

Og der er noget trygt og velkendt ved Grundlovsdag. Her fejrer vi ”lovenes lov”. Her fejrer vi rammerne for vores demokrati, som har været en hjørnesten i Danmark siden 1849.

Læg så hertil, at vi befinder os i smukke historiske rammer, hvor også den danske digterkonge H.C. Andersen yndede at komme – og endda opholdt sig så længe, at han kunne nå at skrive en hel roman.

Ja, når man ser ud over den smukke park og lytter til gøgens kukken, kan det godt være vanskeligt at forestille sig, at der er krig i Europa.

Ruslands brutale angreb på Ukraine indvarsler måske en ny og mere utryg tid – en mere uforudsigelig verdensorden.

Og uanset hvor længe krigen kommer til at vare måske også en nagende fornemmelse af, at alt måske ikke bliver helt som før.

Netop derfor skal vi fastholde vores folkelige fællesskab, fælles traditioner og mærkedage som trygge holdepunkter, hvor vi kan mødes og have det rart sammen.

Og ja, hvem husker næsten coronaen nu? Men faktisk har vi ikke haft et grundlovsmøde som dette – uden restriktioner - siden valgdagen i 2019.

Og meget er sket siden.

--

At regeringen og ja-partierne faldt for fristelsen og kædede forsvarsforbeholdet sammen med krigen i Ukraine, var næsten til at forudse.

Også selv om de to ting absolut intet har med hinanden at gøre.

Danmark er fast forankret i NATO – her er vores sikkerhed i gode hænder.

Sikkerheden kommer aldrig til at ligge i en EU-hær. Og hvad i alverden skal vi involveres i aktioner på eksotiske steder som Mali og Mozambique eller Den Centralafrikanske Republik og Somalia for?

At valgresultatet blev, som det blev – tjaja, det er der heller ikke noget mærkeligt i.

Det kan begrundes i en forståelig angst for den nye situation i Europa – en situation, som i kraft af inflationen nu også har ramt helt almindelige danskere på pengepungen. Især på grund af stigende energi- og fødevarepriser.

Men ja-partierne bør huske på, at situationen ER speciel.

Ja- partierne bør tage til efterretning, at kun lidt over 65 procent af vælgerne fandt, at det var umagen værd at stemme.

Måske kan det skyldes afmagt. Måske skyldes det politikerlede. Måske skyldes det, at emnet var komplekst.

Jeg deltog i en radiodebat på P1 dagen efter afstemningen og blev her konfronteret med den holdning, at nogle måske gerne "ville være fri" for at tage stilling ved folkeafstemninger.

Og jeg må helt ærligt sige, at jeg overhovedet ikke forstår det. Jeg forstår ikke, at der er mennesker, som ikke betragter folkeafstemninger som den ypperste gave i et demokrati.

Ja, vi tabte denne gang. Men det betyder da ikke, at vi ikke skal have langt flere folkeafstemninger.

Folkeafstemninger er ganske enkelt benzin til demokratiet – det ved de i Schweiz, hvor folkeafstemninger er fast forankrede i det politiske system.

Jeg siger ikke, at det skal være en pligt at stemme. Men jeg tør godt påstå, at mange folkeafstemninger skaber engagerede borgere.

Tidligere undersøgelser har vist, at danskernes viden om EU er større end i de øvrige medlemslande. Det viser, at vores kurs har været rigtig.

Og uanset stemmeprocenten respekterer vi danskernes valg! Enhver valghandling er en fest – hvad enten det drejer sig om valg til folketing, kommuner og regioner eller folkeafstemninger.

Men der er al mulig grund til at sende en advarsel til ja-partierne:

Tro nu ikke, at træerne vokser ind i himlen. Det er allerede på tale, at retsforbeholdet kan blive det næste, der står for skud.

Men pas nu på – jeg tror ikke, at danskerne over en nat er blevet EU-begejstrede.

--

For Dansk Folkepartis vedkommende synes jeg godt vi kan være stolte.

Vi kørte stort set hele nej-kampagnen alene. Uden strategiske eller taktiske hensyn til de politiske vinde, som tilfældigvis blæser i øjeblikket.

Hvorfor gjorde vi det? Fordi det er vores politik! Fordi det er det, vi tror på.

Det er altså sådan, man laver politik.

Andre nej-partier var noget mere vakkelvorne i deres kommunikation til vælgerne.

Enhedslisten var tilsyneladende hæmmet af ikke at have styr på egne vælgere og deres holdning til EU.

Nye Borgerlige lurepassede og holdt sig temmelig meget i baggrunden.

Muligvis skyldes det også, at de formodede, at slaget var tabt på forhånd.

Måske ville det virke taberagtigt at skulle stå og indrømme det på valgaftenen?

Men hvis det er sådan, man fører politik, så er man havnet det helt forkerte sted.

Ja, hvis vi i Dansk Folkeparti havde tænkt sådan, var partiet aldrig blevet til noget – medierne spåede os en snarlig død tilbage i efteråret 1995.

Hvis det er tankegangen, er det bedre at arbejde i en bank eller være aktieanalytiker i et pensionselskab.

Politik handler om at tro! Politik handler om at kæmpe!

Og det var, hvad Dansk Folkeparti gjorde – sådan som vi har gjort i snart tre årtier!

--

Men måske er der grund til at beskæftige sig lidt mere med den lave stemmeprocent. Hvad kan den skyldes?

Handler det alene om et komplekst emne? Eller handler det også om en stille – og måske ubevidst – protest mod de folkevalgte politikere.

Handler det om magtfuldkommenhed?

Handler det om ”magtens arrogance”?

Der skete meget i perioden med nedlukninger.

Folketinget gav regeringen vidtgående beføjelser, som ikke er set i den nyere tids Danmarkshistorie.

Det gjorde vi i tillid til, at regeringen ville forvalte med stor ansvarsfølelse – og at regeringen ville gå til opgaven med ydmyghed.

Ydmyghed indebærer respekt for magtens tredeling.

Ydmyghed indebærer respekt for Folketingets partier, for embedsmænd, forvaltninger og – ikke mindst pressen.

Man lyver ikke!

Man fejer ikke ting ind under gulvtæppet!

Man sletter ikke SMS'er – jamen, er det ikke helt utroligt?

Et parlament får uhyre svære arbejdsbetingelser, hvis ikke det får forelagt alle oplysninger i en sag!

Jeg behøver næppe opremse alle skandalerne.

Minkskandalen, hvor regeringen med et pennestrøg udryddede et helt dansk erhverv med stolte traditioner – i øvrigt stik imod myndighedernes anbefalinger.

Sagen om Forsvarets Efterretningstjeneste og Claus Hjort Frederiksen – og hvor regeringen i ramme alvor ville have Folketinget til at ophæve Claus Hjort Frederiksens immunitet, uden at nogen i øvrigt kunne få at vide, hvad han præcis var sigtet for.

Skandale på skandale.

Jeg kunne også nævne regeringens systematiske politisering af embedsværket, hvor betroede personer efterhånden er at finde på alle poster.

Det sidste er et alvorligt brud på danske traditioner. Et neutralt embedsværk har altid været en hjørnesten i forvaltningen af Danmark.

Departementschef kunne man være under vidt forskellige regeringer, fordi sagen og lovgivningen – ikke det ideologiske – var i centrum.

Mette Frederiksen og hendes regering har gjort det med et smil og sympatiske miner: Skubbet alle forhindringer for regeringen af vejen.

Alting synes at flaske sig for regeringen, og kritiske røster bliver enten ignoreret eller latterliggjort.

For hvordan kan man kritisere en regering, som handler til hele befolkningens bedste og med fornuften som rettesnor? Med mindre man altså er skør?

--

Regeringen udstak denne kurs allerede lige efter sidste folketingsvalg. Så kom corona-pandemien og dernæst krigen i Ukraine.

Danmark er i perioder blevet regeret i noget, der giver mindelser om undtagelsestilstand.

Det gav mening i begyndelsen, og danskerne fortjener en kæmpe ros for efterlevelsen af corona-regler og villigheden til at lade sig vaccinere i et enormt omfang.

Faktisk tror jeg, at mange europæiske magthavere ser misundeligt på Danmark. Mange steder har man måttet anvende elementer af tvang på hele andre måder.

Med indskrænkninger af bevægelsesfriheden og bøder til ikke-vaccinerede.

Med udgangsforbud og totale nedlukninger.

Det har vi været forskånet for på grund af den ”samfundskontrakt”, som de fleste danskere føler, at de har med regeringen og magthaverne – og derfor forblev Danmark også relativt åbent.

Men så må en regering omvendt også overholde SIN del af kontrakten og ikke overdrive magtanvendelsen.

Tyder meget ikke på, at det, der burde være undtagelsestilstand, er blevet til normalt tilstand hos regeringen?

Men fordi danskerne har været tålmodige grænsende til det utrolige, skal regeringen passe gevaldigt på med ikke at spænde buen alt for hårdt!

Der ER grænser for magtfuldkommenheden.

Der ER grænser for, hvad danskerne finder sig i på den lange bane.

Lige nu er regeringen stadigvæk begunstiget af en krisestemning i befolkningen. Priserne stiger konstant, og regeringen har indtil videre været nølende i forhold til at komme de svage grupper til undsætning.

Men på et tidspunkt vender vi altså tilbage til normale tilstande igen, uanset om regeringen ønsker det eller ej.

Så rækker det ikke længere at skyde skylden på Coronavirus eller Putin.

Så kommer regeringen til at stå til ansvar.

--

Årsagen til den lave valgdeltagelse kan ikke alene tilskrives en følelse af magtesløshed, men også politikerlede.

Og den er bestemt ikke blevet mindre.

Tilsyneladende stikker politikerledes så dybt, at nogle politikere ligefrem bliver lede ved sig selv.

De forlader regeringen som Nick Hækkerup, der kvittede embedet som justitsminister til fordel for et job som direktør i Bryggeriforeningen.

Eller tidligere skatteminister Karsten Lauritzen fra Venstre, der fik job i Dansk Industri.

Engang var Folketinget målet for en karriere – i dag ses det af mange som et springbræt på vej videre. Et drømmejob, kaldet de det.

Jeg synes jo, at det at sidde i Folketinget må være et drømmejob...

Ja, jeg ved, at begrebet "levebrødspolitikere" ikke er i høj kurs. Men jeg synes, faktisk, at "svingdørspolitikere" er værre.

De når nemlig aldrig at opsaml den ballast, man er nødt til at have som politiker, og som virkelig kræver noget erfaring og viden om, hvordan det politiske system fungerer.

--

Og så er der de mange politikere, for hvem medlemskabet af et politisk parti ikke vejer nær så tungt som hensynet til deres egen person.

I denne periode har Folketinget sat en kedelig rekord i antallet af løsgængere.

Det drejer sig om 16 politikere, hvoraf nogle har stiftet nye partier, mens andre har meldt sig ind i et andet parti.

I alt er hele 26 folketingsmedlemmer enten stoppet, er hoppet eller går nu som løsgængere siden sidste folketingsvalg.

26 ud af 179 – det er mere end ti procent.

Jeg synes faktisk, at det er skræmmende.

Hvis vi ser isoleret på løsgængerne, så handler det om 16 politikere, der siden valget enten har stiftet nye partier, har meldt sig ind i andre partier eller er hoppet direkte over i et andet parti.

Hvis der virkelig var reelle politiske årsager til ”løsgængeriet”, kunne man endda forstå det – men hvis det bare er personlige ting, der ligger til grund for det, ja, så er det for ringe.

Det er direkte forræderi.

Løsgængerne er sjældent kommet ind på deres egne stemmer alene. De har lånt fra partiets listestemmer. Dermed stjæler de faktisk stemmer fra vælgere, som i god tro har stemt på et parti!

Og så er der selve partilandskabet.

Bliver det ikke mere og mere uoverskueligt?

I dag præsenterer forhenværende statsminister Lars Løkke Rasmussen kandidater i sit nye parti Moderaterne i Vejle.

Dermed er antallet af opstillingsberettigede partier til Folketinget kommet op på 14.

Ærlig talt: Hvor mange partier har vi brug for i Danmark?

Specielt i blå blok er der desværre al mulig grund til at frygte, at vi aldrig bliver enige om noget som helst, men at vi havner i evig splid og ævl og kævl!

Stop nu den endeløse produktion af partier. Og kom i stedet i gang produktionen af politik.

Kaotiske tilstande i blå blok gavner ingen – kun statsminister Mette Frederiksen og regeringen.

Og burde vi ikke koncentrere os om i fællesskab at formulere et stærkt og sammenhængende alternativ til den socialdemokratiske regering?

Det er der mere brug for end nogensinde!

--

Ja, netop på en grundlovsdag som denne, er det værd at tage temperaturen på folkestyret.

Jeg vil ikke sige, at patienten har feber, men noget er der galt. Nogle ting er kommet ud af balance.

Af samme grund er det uendeligt vigtigt, at danskerne også kan have en række ”fikspunkter” i dansk politik.

Dansk Folkeparti er et sådant fikspunkt. Ja, vi har fået ny formand. Ja, der har været uro.

Men gudskelov har vi aldrig sådan for alvor været uenige om den politik, der skal føres – vi har ingen identitetskrise som et parti som Enhedslisten, der ikke rigtig ved, hvad de skal mene om forskellige politiske områder.

Nej, den røde tråd i vores politik er stadig uændret – eller *kernen* er. Den kerne, der definerer vores holdninger og meninger.

Snart kommer der et valg.

Ingen ved, om det kommer til sensommeren eller efteråret, eller om statsministeren venter til sidste øjeblik.

Derfor sover vi i Dansk Folkeparti naturligvis med støvlerne på – vi er parate til at komme ud og kæmpe om danskernes gunst.

Fordi vi ganske enkelt ikke kan andet. Fordi vi skylder Danmark og danskerne alt.

Rigtig god grundlovsdag